

ROSA MARÍA JANÉ CHUECA

Joaquim Iglesias, autor d'«El cel a la terra. Reflexions d'un capellà de barri»

«Cal viure amb passió, que és el que fa un cristià»

A Joaquim Iglesias, rector de Sant Fèlix Africà de Barcelona, li encanta escriure. Per a ell, l'escriptura és una eina d'evangelització que surt de les estones de pregària, de meditació, de reflexió... Autor de diferents llibres, ara ens regala *El cel a la terra. Reflexions d'un capellà de barri* (Publicacions de l'Abadia de Montserrat), on ens convida a reflexionar sobre el sentit de ser cristià i sobre els reptes de la comunitat.

Quina és la seva intenció amb aquest nou llibre?

La meva intenció és interpel·lar. Crec que estem una mica «distrets». Les ideologies, les modes, marquen molt i ens anestesien i endormisquen una mica. Cal sortir d'aquesta letargia, d'aquesta mena de cansament, d'apatia. La gent viu molt immersa en les seves coses i de tant en tant una interpel·lació profunda és oportuna. És important donar eines perquè la gent pugui reflexionar, que descobreixi que ser cristià té un sentit, que no podem anar despitats per la vida, que cal

viure amb passió, que és el que fa un cristià.

Així ho viu vostè?

Sobretot miro de conrear aquesta passió, aquella amistat amb Crist, a través de la pregària. La gent ha de notar que de debò t'ho creus i que el que celebres té un sentit profund. Jo m'alimento de Crist, de la seva Paraula... i això se'ns ha de notar als capellans, als cristians. Estem pasturant un ramat cap a aquells prats divins i amb una exigència per part nostra. No podem caure en una mena de funcionariat religiós. La gent ha de veure't enamorat, entusiasmat, il·lusionat... Se'ns demana testimoni, coherència, autenticitat, alegria, entrega...

Podríem dir que aquest és un llibre molt intimista...

Soc conscient que escric des de les meves entranyes, però és el que pot tocar algú. Un capellà és una referència i constantment està exposat en la seva pastoral, en les seves celebracions, en allò que predica... però hem d'anar a la frontera de l'evangelització. Un capellà ha de

ser una mica místic per no caure en allò políticament correcte. Jesús va ser en aquesta frontera. Va fer una opció pels pobres, pels pecadors. Per tant, que no ens faci por sortir del que és tradicional, del que està establert. Aquella opció preferencial de Jesús ens ha d'inspirar per anar cap a fora, cap a les persones indiferents... en la línia del papa Francesc, que diu que cal fer olor d'ovella. Hem de sortir una mica més i dialogar amb aquest món intel·lectual i agnòstic. També aquí hem de ser presència.

El cel a la terra... és possible?

Imagino que el cel és la plenitud d'aquest amor immens de Déu i això hem d'aprendre a viure-ho aquí, a la terra. Hem d'esclatar d'alegria amb els germans; hem de compartir el que tenim, que, sobretot, és Déu, el que som, el que pensem... Les paròquies es buiden i hi ha poca gent... hauríem de preguntar-nos per què. Participem en comunitats convençudes, que senten que tenen una missió! Responem a les demandes socials, a qui pateix...